

LIKUMS VAI ŽĒLASTĪBA

1 Labvakar, draugi. Esmu laimīgs, ka šovakar atkal varu būt šeit. Un es...iemesls, kāpēc es kavējos, es vienkārši... Jā, kā sacīja brālis Nevils, es...es kavēju. Bet tas bija tāpēc, ka es biju... Ziniet, nesen draudzē es sacīju: "Nu, es vienkārši centīšos izvairīties no zvaniem un visa pārējā." Es to nespēju. Tāpēc es tikko kā atbraucu no slimnīcas, no divām slimnīcām Luisvilā, tikai pirms dažām minūtēm, tas bija ārkārtas gadījums. Lūk, kāpēc es nedaudz aizkavējos. Es izbraucu tieši laikā, lai atbrauktu šurp. Un pēc tam es... Man šķiet, ka sieva man pazvanīja un par to pateica. Man šķiet, māsa Radela grasījās šodien būt šeit, arī viņa bija slima. Un man, protams, ir nepatīkami to dzirdēt.

2 Un es Luisvilā atstāju savu brālēnu, tikko kā atvedu viņu pie Kristus, tā ir viena laba lieta. Un tā bija briesmīga slimība, Hodžkina slimība, un viņš varēja nomirt jebkurā brīdī. Es ticu, ka Tas Kungs nakti viņu dziedināja.

Un tā, brāļa Džima Vaishārta mazdēls tur guļ ar to pašu slimību, Veterānu slimnīcā, un Hodžkina slimība izplatās visapkārt sirdij un krūšu kurvī, tāpēc, ziniet, tas nozīmē, ka palicis ir pavisam maz. Viņi tur neko nevar izdarīt, bet viņi zina, ka viņu vienīgā cerība ir Dievs.

Man tik tiešām vajadzētu šovakar braukt uz Miltaunu. Jūs atceraties Bastiju Rodžeru, kurš nāk pie mums. Daudzi no jums pazīst brāli Rodžeru. Viņa stāvoklis ir ļoti nopietns, visu dienu manu aicina.

Mazā Džordžija Kārtere tur ir... Mēs uzzinājām... Viņa tika dziedināta pirms apmēram divpadsmit vai četrpadsmit gadiem, kad bija nogulējusi gultā deviņus gadus un astoņus mēnešus, ne reizi nepieceļoties no tās gultas. Taču reiz... Es biju palūdzis par viņu pāris reizes. Un vienu vakaru es devos uz kādu vietu un biju lūgšanā. Un nonāca Tas Kungs nelielā Gaismā, kas spīdēja cauri kizila krūmājam, sacīja: "Dodies pie Kārteriem, lai Džordžija tiktu dziedināta. Viņa tika dziedināta." Jūs visi zināt to gadījumu, vai ne? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Visus šos gadus, kopš tā laika, viņa vairāk nav bijusi uz gultas, man šķiet, ka pat ar stiprām iesnām nē.

Un mēs uzzinājām, ka tagad viņa mirst no krūts vēža. Un viņa aicināja. Viņa dzirdēja, ka es esmu atgriezies. Viņi sacīja, ka viņa jau bija zaudējusi cerību, ka es atbraukšu. Viņa piecēlās no gultas, lai pieņemtu dziedināšanu, tāpēc man noteikti ir pie viņas jāaizbrauc. Rit ir mana pēdējā diena šeit, man ir jādodas prom. Tā ka man ir liels daudzums izsaukumu, ļoti daudz, tāpēc tu nemaz nezini, ko darīt. Tev vienkārši ir jādara viss iespējamais.

7 Taču vissvarīgākais, kā sacīja brālis, vissvarīgākais, kas ir jādara – tev ir jāatstāj viss pārējais tavas sadraudzības ar Jēzu Kristu dēļ. Viss! Tāpēc ka galu galā mēs sākam vērot viens otru, un tad mēs attālināmies no Kristus. Saprotat? Labāk es pavadītu daudz, daudz vairāk laika sadraudzībā ar Viņu, lai varētu palīdzēt citiem. Vai pareizi? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.]

8 Un tā, ir labi šovakar būt šajā nelielajā lūgšanu sanāksmē, uz kuru mēs sapulcējamies šeit trešdienas vakarā. Un es biju aizmirsis viņam pateikt, ka šovakar būs mācība. Tāpēc šovakar man ir jāierodas un vienkārši jāatver Bibeles. Bet, braucot šurp, es ieslēdzu mašīnā gaismu un paņēmu kaut ko no tā, ko es nesen mācīju svētdienas skolā, no Vēstules Ebrejiem, šim vakaram.

Manuprāt, pēdējo reizi, kad es mācīju šeit svētdienas skolā, ak, pirms ārzemju brauciena, tas bija no Vēstules Ebrejiem 10. nodaļas. Es atceros, kā es to lasīju, un es esmu šeit atzīmējis 18. pantu: "Nākošajai svētdienai," bet šī "nākošā svētdiena" tā arī nepienāca. Tāpēc mūsu šovakara mācībai mēs varbūt sāksim no tās vietas.

Lai Dievs jūs svētī. Un atcerieties to visu lūgšanā.

10 Viena kundze man tikko pateica, pirms pāris minūtēm, kad es ienācu... Viens mans sens draugs iznāca no slimnīcas...tas ir, guļ slimnīcā un viņam tikko kā bija operācija. Bills Grants no policijas, mans labs draugs, kurš drukā tās fotogrāfijas un pārējo; viņš ir slimnīcā, kritiskā stāvoklī.

Un...un tur aizmugurē es satiku brāli Slouteru. Man šķiet, ka Džims man pateica, ka viņš divas reizes bija slimnicā. Un slimības ir vienkārši visās malās, ziniet. Tam teju vai nav gala. Taču viņš pateica...

12 Jūs zināt, ka es bieži esmu brīnījies, kā Mozus veda Israēla bērnus cauri tuksnesim. Kad viņš tos izveda, tur bija apmēram divi miljoni cilvēku, tas ir, jaunie un vecie, visi kopā. Un viņš veda viņus tuksnesī četrdesmit gadus. Lūk, tikai aizdomājieties, ka tas bija bez...bez visas tās sanitārijas, kas mums ir šodien. Un viņiem nebija arī... Viņiem tur bija jauni, daudz jaunu cilvēku. Kā jūs domājat, cik daudz mazuļu katru nakti piedzima diviem miljoniem cilvēku? Un turklāt, pat neskatoties uz to visu, ar visiem vecajiem cilvēkiem, ar kroplajiem un pārējo, bet viņš veda tos četrdesmit gadus, būdams Dieva vadīts. Četrdesmit gadus tuksnesī, bet, kad viņi iznāca, viņu vidū nebija neviena savārguša.

Vai šovakar jūs negribētu ieskatīties doktora Mozus zāļu somiņā, lai ieraudzītu, ko tādu viņš tur glabāja, lai uzturētu...uzturētu viņus veselus? Vai jūs visi gribētu tajā ieskatīties? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Es jums varu to parādīt. Tagad mēs atgriezīsimies pie 2. Mozus grāmatas, un es jums parādišu, kur tas ir. Tā ir viņa aptieciņa. Es jums parādišu, ko viņš tur pateica. Es ieskatīšos viņa zāļu somiņā un paskatišos, kas tur ir teikts.

14 Kad bija jādzimst kādam mazulim, kad kādam bija apendicīts vai tuberkulozes uzliesmojums, vai vēl kaut kas tāds, lūk, kādu recepti Mozus izlasīja: "Es esmu Tas Kungs, jūsu ārsts." Lūk, tas bija vienīgais, kas viņam bija: "Es esmu Tas Kungs, jūsu ārsts." Nekā cita viņam nebija. Hm-hm. Ar to taču pietiek, vai ne? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Mozus sacīja: "Tas Kungs ir Tas, kas tevi ir dziedinājis." Un viņi vienkārši palūdza par viņu, un viņš izveseļojās.

Bet vai jūs zinājāt, ka tajā laikā, ko viņi pavadīja tuksnesī, notika vēl kaut kas? Kad viņi iznāca, viņiem pat nevajadzēja nekādu jaunu kurpju pāri, un viņu drēbes vispār nenonēsājās. Četrdesmit gadus tuksnesī ar vienām vienīgām zālēm, vienu recepti: "Es esmu Tas Kungs, kas dziedina visas tavas slimības." Un Viņš to darīja, jo viņi turēja Viņu pie Viņa Vārda un vienkārši atbrivojās no katras...

16 Atcerieties, viņi bija iemācīti. Viņi bija dzīvojuši kopā ar ēģiptiešiem, kuri bija visgudrākie. Šodien mums nav tik gudru ārstu, kādi bija viņi. Tāpēc ka viņi darīja tādas lietas, kuras parāda, ka mēs tik tālu zinātnē vēl neesam aizgājuši. Piemēram, ēģiptieši uzbūvēja... Pavisam nesen es biju pie tās sfinksas, lai paskatītos, cik tā ir liela.

Un tās piramīdas, augstākas par pilsētas kvartālu, tonnām smagas. Tur ir akmens bluķi gandrīz tik lieli kā šis lūgšanu nams. Ja šodien tos vajadzētu tur uzcelt, viņi to nevarētu izdarīt. Bet viņi to kaut kā izdarīja.

Un tad vēl šī sfinksa. Es domāju, ka būtu vajadzīgi sešpadsmit platformvagoni, lai varētu noguldit tās kāju. Un kā tad ar tās rumpi? Un tā slejas tik augstu gaisā! Kā viņi varēja to tik augstu uztaisīt? Redziet, tie bija...tie bija cilvēki, kuriem bija noslēpums, spējas, kuru šodien mums nav. Es gan domāju, ka mums tas ir, taču mēs vienkārši neesam tajā pietiekami attīstījušies, tā atomenerģija vai kaut kas tamlīdzīgs, jo elektroenerģija vai tamlīdzīgi spēki tos pacelt nevarētu. Bet viņi toreiz tos uzbūvēja.

Un tā piramīda, lielā piramīda, kas tur atrodas – ģeogrāfiski tā atrodas tik precīzi zemes centrā, ka, neskatoties uz to, kur atrodas saule, tai apkārt nekad nav ēnas. Tehnoloģija, mums vēl ir daudz...vēl tālu līdz tam, lai līdzinātos viņiem. Un tikai aizdomājieties, tas bija pirms vairāk nekā pieciem tūkstošiem gadu, kad viņiem tas bija.

20 Lūk, un tur viņi atrada Biblii (tieši tādu pašu kā šī te Bībele), tikai uzrakstītu ar mērvienībām un pārējo, mērvienības no Evaņģēlija un Rakstiem, tieši tādas, kā tās mums ir šeit. Ēnohs to visu ielika tur iekšā daudzus gadus pirms aizvēsturiskajiem plūdiem.

Lūk, Dievs uzrakstīja trīs Bībeles. Dievs visu dara trijniekos. Viņš uzrakstīja trīs Bībeles. Viņam bija trīs Kristus Atnākšanas. Ir trīs žēlastības laika periodi. Dieva personā ir trīs personas...es gribēju teikt, trīs vienas Personības izpausmes. Un tas viss pārējais. Saprotat?

Lūk, tāpat kā Jēzus atnāca pirmo reizi... Viņš šeit ir bijis vienu reizi, pareizi? – Viņš atnāca, lai izpirktu Savu Līgavu. Otrreiz Viņš nāks, lai paņemtu Savu Līgavu, paceltu viņu augšā, lai satiktos ar viņu gaisā. Un trešajā reizē Viņš nāk ar Savu Līgavu kā Ķēniņš ar Ķēniņieni. Redzat?

Lūk, tad ir vēl viens trijnieks, trīs Dieva izpausmes. Reiz Dievs izpaudās kā Tēvs, kad Viņš veda Israēla bērnus. Pēc tam Dievs izpaudās kā Dēls – Kungs Jēzus Kristus. Trešajā reizē Dievs izpauda Sevi, būdams tagad kopā ar mums – Svētais Gars. Redziet, trīs izpausmes. Viss ir trijniekos.

24 Un tā, ķersimies pie mūsu mācības. Cik daudziem patik lasīt Biblii un vienkārši... [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Ak, kā man tas patik!

Ja Dievs dos, kad es atgriezīšos... Es grasos...došos prom uz kādu nedēļu vai divām, lai nedaudz atpūstos. Tāpēc, kad es atgriezīšos, ja Dievs dos, es vēlos šeit baznicā novadīt atmodas dievkalpojumu, vienkārši mācības atmodu. Un mēs paņemsim kaut kādu vietu no Bībeles un vienkārši iesim cauri mūsu...

Es atceros... Cik daudzi no veterāniem šeit atceras, kad mēs ņēmām, piemēram, 2. Mozus grāmatu un skatījām to varbūt mēnešiem ilgi, visu laiku tikai 2. Mozus grāmatu?

Reiz es ielīdu Ījaba grāmatā un, tā sakot, nemaz nelīdu ārā. Vai jūs to atceraties? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Viena kundze uzrakstīja man vēstuli, sacīja: "Brāli Branham, vai jūs vispār grasāties noņemt Ījabu no tās pelnu kaudzes?" Es visu laiku runāju par to tēmu, par nabaga veco Ījabu, kas tur sēž, zini, uz tās pelnu kaudzes. Visi viņa draugi ir viņu atstājuši, viss augoņos un tā tālāk. Man bija tik žēl šī nabaga puīša, ka es...

Un pēc tam, kā Tas Kungs visu izmanīja un viņu svētīja, jo viņš dzīvoja saskaņā ar to, kas viņam bija zināms, zem dedzināmā upura. Tas bija viss, ko viņš zināja, un viņš...lai atzītos savos grēkos. Un viņš devās un ņēma savus...savus bērnus, pienesa upuri un sacīja: "Varbūt viņi ir slepus grēkojuši un to nezina." Kā viņš bija ista tēvs un kā beigās Dievs atdeva viņam atpakaļ visus bērnus. Vai jūs to zinājāt?

29 Klausieties, es jums šeit gribu kaut ko pajautāt. Vai jūs vēl atceraties, kā Viņš atdeva viņam bērnus? Lūk, atcerieties, Viņš iedeva viņam divtik daudz. Sākumā viņam bija tik un tik tūkstoši vēršu; kad tie tika viņam atņemti, Viņš dubultoja to vēršu skaitu. Kad tika atņemtas aitas, Viņš dubultoja to aitu skaitu. Taču atcerieties, viņam bija...man šķiet, ka viņam bija septiņi vai divpadsmit... (es tagad neatceros, cik tieši) ...dēlu un meitu. Taču viņam bija, un Dievs iedeva viņam tādu pašu skaitu dēlu un meitu. Vai pareizi? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Redziet, Viņš dubultoja visu viņa īpašumu šeit uz zemes. Lūk, bet viņa dēli un meitas, viņi visi bija nogalināti, bet Viņš iedeva viņam tieši tikpat dēlus un meitas. Vai jūs esat to ievērojuši? Vai jūs kādreiz esat par to aizdomājušies? Vai atceraties, kad mēs par to mācījām? Saprotat?

Kur atradās tie dēli un meitas? – Godībā, gaididami viņu. Redziet? Viņš tos atdeva, ikvienu no tiem. Neviens no tiem nebija aizgājis pazušanā. Saprotat? Tieši tādu skaitu dēlu un meitu, kādu Viņš bija iedevis sākumā, Viņš iedeva arī beigās. Taču Viņš dubultoja viņa aitu un vēršu, un pārejā skaitu. Bet visi viņa dēli un meitas bija glābti, gaidot Godībā, kad pie viņiem atnāks Ījabs. Ak vai! Tas ir visa vērts, vai ne? Labi.

31 Vēstule Ebrejiem. Manuprāt, Pāvils runā ebrejiem, atdalīdams likumu no žēlastības. Un mums bija... Varbūt vienkārši izlasisim pāris pantus, pirmos pantus no 10. nodaļas. Kaut arī pēc tam mēs sāksim no 19. panta. Es domāju mēs... Paskatīsimies.

Bauslībai ir vienīgi nākamo labumu ēna, bet ne pats lietu tēls; ar vieniem un tiem pašiem kaujamiem upuriem, kas ik gadu pastāvīgi tiek pienesti, tā nespēj darīt pilnīgus tos, kas ar tiem nāk. [Jaunā latv. Bībele-Tulk.]

32 Un tā, manuprāt, lai padarītu skaidru šo pirmo daļu... Pāvils mēģina viņiem pateikt, ka vecie likumi bija ēna jaunajām lietām, kurām ir jānāk. Lūk, viņi... Ēna ir kaut kas...

Ja jūs ietu sienas virzienā vai arī, lūk, *šādi* pretim gaismai, tad jūs ieraudzītu, ka jūsu ēna atrodas jums priekšā. Ja jūs sāktu iet saulrieta virzienā, tad jūsu ēna atrastos jums

aizmugurē.

Tagad skatieties. "Visa bausliba ir nākamo lietu ēna..." Redziet, tikai ēna. Lūk, Pāvils centās pateikt, ka tas, kā Vecās Derības laikā virieši tika apgraizīti pēc miesas, bija prototips sirds apgraizīšanai ar Svēto Garu mūsu laikā. Ka toreiz viņi turēja baušļus, kuri bija uzrakstīti uz akmens plāksnēm. Bet Dievs pateica, ka pēdējās dienās Viņš uzrakstīs tos uz mūsu sirds plāksnēm.

35 Lūk, vienīgais veids, kā viņi toreiz zināja, ka kaut kas nav pareizi: "Tev nebūs zagts," – viņiem tas bija jāredz bausli. Un likums viņiem bija pielikts, lai atnestu izligumu. Tāpēc ka, ja nav likuma...ja nav...nav likuma, tad nav grēka. Jo, ja kaut kas nav pareizi...

Ja šajā pilsētā nav likuma, kas aizliedz braukt zem sarkanā luksofora, kas aizliedz to darīt, bet tu brauc zem sarkanās gaismas, tu neesi izdarījis pārkāpumu, jo tāda likuma nav.

Tāpēc likums atnesa dusmību jeb darija redzamu grēku. Saprotat? Viņiem nebija... Viņi darija visas tās lietas toreiz zem...pirms likuma, bet viņi negrēkoja, jo nebija likuma, kurš pateiktu, ka viņi grēko. Taču, kad atnāca likums... Likums tika pievienots, līdz atnāca pilnība.

Lūk, cilvēks vienmēr ir mēģinājis atrast kaut ko, lai pats sevi izglābtu. Viņš joprojām to dara arī šodien, viņš nav mainījies.

39 Pagājušajā nedēļā Indijā tur bija atnākuši cilvēki, kas bija kļuvuši pilnīgi akli, skatīdamies uz sauli, cenšoties atrast mieru savām dvēselēm. Daži no viņiem bija izaudzējuši, lūk, tādus nagus uz savām rokām, cenšoties atrast mieru savām dvēselēm. Saka, ka viņi četrdesmit gadus bija turējuši savu roku paceltu, nekad to nenolaida, cenšoties atrast mieru. Citi bija teju vai pilnīgi nodedzinājuši savas pēdas, kad viņi staigāja pa karstām oglēm, cenšoties atrast mieru, apmierināt savus dievus. Bija gulējuši uz stikliem, uz sasistām pudelēm un visa kā cita, gulējuši uz nagļu dēļiem un vēl visa kā, cenšoties atrast mieru. Bet nekāda miera viņiem nebija, jo tā ir elkdievība. Bet mēs šeit Amerikā, redz, nevaram pāriet pāri ielai, lai atrastu mieru mūsu dvēselei, pie isteni patiesā un dzīvā Dieva. Tā tas ir. Bet visas tās lietas, tie pagāniskie cilvēku priekšstati...

40 Tas bija tajā laikā, kad Dievs sūtīja likumu; tas tika pievienots, lai parādītu mums, ka tās lietas bija grēks. Taču skatieties, tas likums nevarēja iznīcināt grēku. Tas tikai palielināja grēku. Saprotat?

Jo, ja nav likuma, kas teiktu, ka tu nevari to darīt, nu, tad nav... Tas nav... Ja tu to izdari vai pārkāp... Tu nevari to pārkāpt, jo nav taču likuma, ko pārkāpt.

Taču, kad sāk darboties likums, tad kļūst redzams grēks. Kad viņi... Viņi sacīja: "Tev nebūs zagts. Tev nebūs pārkāpt laulību, tev nebūs dot nepatiesu liecību," un visu pārējo. Viņi to darija arī iepriekš, taču to nevarēja uzskatīt par grēku, jo nebija likuma, kas to aizliegtu. Taču, kad ienāca likums, tas lika cilvēkam aptvert, ka viņš nedrīkst zagts, nedrīkst melot un pārkāpt laulību. Un visi šie baušļi tikai palielināja grēku, tomēr atņemt grēku likums nevarēja. Tas tikai lika cilvēkam saprast, kas ir grēks. Pēc tam, kad atnāca Kristus, Viņš atnāca, lai grēku iznīcinātu. Saprotat?

Lūk, vienīgais, ko likums izdarīja – tas lika cilvēkiem saprast, ka nevainīgam aizvietotājam bija jānomirst par vainīgo. Šis likums sākās jau toreiz Ēdenes dārzā. Un tā, viņi pienesa aitu vai vērsi, vai vēl kaut ko un to nonāvēja, uzlēja asinis uz altāra un tā tālāk, jo tas bija apsegs jeb aizvietojošais upuris. Taču tas nekad nespēja aizvākt prom grēku, jo dzīvnieka dzīvībā nav pietiekoši spēka, lai izpirktu cilvēka dzīvību; jo cilvēka dzīvība ir lielāka nekā dzīvnieka dzīvība.

44 Lūk, šovakar mēs sēžam šeit. Mēs, iespējams, esam vācieši, iri un visādi, dažādas ādas krāsas ļaudis. Un viņi...nav nozīmes, vai viņi ir melni, balti, dzeltenī, lai kādā krāsā viņi arī nebūtu – mēs visi esam cēlušies no viena cilvēka. Saprotat? To var zinātniski pierādīt – var aizbraukt uz dziļākajiem Āfrikas biezokņiem un atrast pašu melnāko cilvēku, un, ja tu būtu slims, viņš varētu tev iedot savas asinis pārliešanai. Tavas asinis ir tieši tādas pašas kā viņam. Vai arī, tu varētu doties uz Ķīnu un atrast visdzeltenāko cilvēku visā Ķīnā, un arī viņš

varētu dot tev asinis pārļiešanai. Saprotat? Vai arī visbrūnākais cilvēks, kāds vien ir Indijā, varētu dot tev asinis asinspārļiešanai. "Dievs licis visām tautām, visiem cilvēkiem celties no vienām asinīm." Bet visā pasaulē nav tāda dzīvnieka, kura asinis varētu pielīdzināt cilvēka asinīm. Saprotat? Dzīvnieku asinis, tās visas atšķiras savā starpā. Bet visu cilvēku asinis ir vienādas.

45 Lūk, tas nesakrīt ar dažu to cilvēku domām, kas runā un māca skolā, ka mēs esam attīstījušies no dzīvnieku pasaules. Ja tā būtu patiesība, tad būtu iespējams veikt asinspārļiešanu no dzīvnieka cilvēkā. Asinis, cilvēka dzīvība, ir vienāda. Taču dzīvnieciskā dzīvība, daži no viņiem...piemēram, čūska ir aukstasiņu radījums, zivs – aukstasiņu, bet lācis, alnis vai suns, vai zirgs – viņi ir citādāki. Un neviens no viņiem, neviens no viņiem nevarētu iedot otram asinis pārļiešanai, tāpēc ka viņi visi ir dažādi. Bet visi cilvēki ir vienādi.

Toreiz, likuma laikā, dzīvnieka asins upuris bija tikai aizvietotājs, līdz atnāca Jēzus, kurš nebija dzimis no cilvēka. Viņa tēvs nebija neviens cilvēks uz zemes. Viņam bija māte, un šī māte bija jaunava, jaunava Marija, apmēram astoņpadsmit gadus veca meitene. Un Svētais Gars viņu apņēma, būdams pats Dievs Tēvs, un radīja. Tas, kurš bija runājis, lai rastos pasaule, vienkārši runāja.

47 Jūs zināt, kā mēs svētdien tajā iedziļinājāties. Kad Dievs runā, tā tam ir jānotiek. Nav absolūti nekādas iespējas no tā izvairīties. Dievs sacīja: "Lai top," un tā tam ir jānotiek. Nekas... Vārds pats par sevi... Un Vārds bija doma. Dievs, kad Viņš... Pirms... Vārds ir izteikta doma. Dievs domāja to Savā prātā un runāja, lai tas rastos.

48 Un mums sirdī ir ticība, Dieva ticība mūsu sirdīs. Un mēs to varam skaidri redzēt. Tas kļūst par ticību, un tad mēs to runājam, un tas rodas – tas ir tieši tas pats, jo cilvēkā ir Kristus prāts. Lūk, kas izsauca dziedināšanas un pārējo. Kad jūs iegūstat to pilnīgo atklāsmi, ko tieši jūs darāt, tad jūs zināt, kā dzīvot. Tieši tā, jo tāds ir kristieša ceļš.

Un tā, dzīvnieku asinis nepaņēma prom grēku.

Tad, kad atnāca Jēzus, būdams Dievs izpausts miesā, Viņa asinis nebija līdzīgas neviena cilvēka asinīm. Ikvienam no mums, ikvienam pravietim, ikvienam lielam cilvēkam bija cilvēka asinis. Taču šim Cilvēkam bija Dievišķās Asinis. Dievs pats bija radījis Asins šūnu.

Un cilvēks (jūs) ir radies no vienas asins šūnas. Ja jūs kādreiz esat uz to skatījušies caur mikroskopu... Es to redzēju pirms pāris nedēļām. Un...un... Dzīvnieku vairošanās, lai varētu...tas ir, liellopus, un tur bija desmitiem tūkstošu diģļu. Un tie diģļi, mazās asins šūniņas, satiekas, un tāpat notiek arī parastā cilvēkā.

Taču šajā...šajā gadījumā Dievs pats radīja šo Asins šūnu bez jebkādas cilvēka līdzdalības. Un no tā radās Viņa paša Dēls, Jēzus Kristus, kurā mājāja Pats Dievs, padarot Viņu par Imanuēlu uz zemes. Lūk, kāda ir šī aina. Lūk, kam jums jātic, lai jūs tiktu glābti. Un pēc tam Jēzus brīvprātīgi, Viņam tas nebija jādara, bet brīvprātīgi ar mīlestību Savā sirdī pret Savu līdzcilvēku, nomira Golgātā un izlēja šīs Asinis, nesot uz Sevis visas pasaules grēku, tāpēc ka Golgātā Viņš uzlika mūsu grēkus Sev.

52 Lūk, ne jau tas, ko es varu izdarīt. Ne jau tas, vai es esmu labs vai nē. Bet gan tas, vai Viņš bija labs. Es nekad nebūšu pietiekami labs, lai to spētu. Jūs nevarat būt pietiekami labi, lai to spētu. Ja jūs kādreiz to izdarīsiet, tas būs tikai pateicoties Jēzus Kristus nopelnam. Es to šeit saku, jo nav nekā, ko vēl jūs varētu izdarīt.

Taču Dievs visus mūsu grēkus uzlika Viņam, un Viņš nomira. Un, tā kā Viņš nomira kā grēcinieks, Bībele saka: "Viņa dvēsele devās uz ellī." Tā tas ir. Un tur atrazdamies, Viņš sludināja tiem, kuri bija cietumā, kuri nenožēloja grēkus, kad Dieva pacietība nogaidīja Noas dienās.

"Taču Viņš nevarēja atstāt Viņa ķermeni, lai tas redzētu iznīcību [trūdēšanu], ne arī Viņa dvēseli ellē." Un trešajā dienā Viņš augšāmcelās mūsu taisnošanai, parādot mums – kamēr vien mēs apliecinām savu ticību Viņam un esam no augšas dzimuši no Gara, ka tikpat droši,

kā Viņš iznāca no kapa, tā arī mēs augšamcelsimies Viņa otrajā atnākšanā. Ak, kāda pilnīga cerība!

55 Ak, kad redzi šīs pasaules reliģijas un to aizspriedumus un pēc tam redzi, ka mūsu glābšana un stingrā cerība ir balstīta uz tāda fundamentāla pamata, ka visi elles dēmoni nespēj to izšķobīt. Jūs redzat, kā tie cilvēki padara to skaistu. Budisma reliģija ir skaista reliģija, hinduistu reliģija ir skaista reliģija. Taču, brāli, tajās nav pilnīgi nekādas dzīvības.

Kur atrodas dzīvība? – Tā ir asinis. Asinis ir dzīvība. Un tas bija vienīgais Cilvēks, kurš varēja izliet pareiza veida Asinis, jo Viņā bija paša Dieva Asinis. Un Viņš izlēja Asinis, kas izpirka tevi un mani. Un tāpēc mūsu glābšana ir Jēzū Kristū, tajā, ko Viņš izdarīja mūsu dēļ Golgātā. Nav nozīmes, cik zemu mēs esam krituši, cik netikumīgi mēs esam kļuvuši, cik samaitāti mēs esam – kad mēs vēršam savu skatu uz Golgātu ar patiesu sirdi un atzīstamies savos grēkos tur Golgātā, viss ir atrisināts. Tā tas ir. Tikko kā tava atzišanās atskan uz tavām lūpām, Dievam ir pienākums tev atbildēt. Tā tas ir. Ak, kad es par to iedomājos!

Ak, nav brīnums, ka Pāvils sacīja... Nesen es stāvēju tur pie tā kambara, kur tie nocirta viņam galvu un iemeta viņu notekā. Es nodomāju... Tieši pirms tam viņš pateica: "Ak, nāve, kur ir tavs dzelonis? Elle, kur ir tava uzvara? Bet pateicība Dievam, kas mums dod uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu." Redzat? Tam tik tiešām ir pamats. Ak, lūk, par ko man patīk runāt!

58 Paklausieties, daži no jaunajiem cilvēkiem... Varbūt jūs esat jauni, bet tas ir gaistoši, kaut arī jūs to nemanāt. Tikai nedaudz pagaidiet, kad jūs gulēsiet slimnīcā un ārsts teiks, ka jums ir atlicis dzīvot divas dienas jeb divas stundas. Tikai nedaudz uzgaidiet, kad jūsu sirds vairs nespēs uzturēt savu ritmu un jūs sajutīsiet, kā tas jums piezogas. Ak, brāli, tad tu meklēsi no visa spēka! Ko gan tad nozīmēs visa dzīve? Viss ir beidzies. Pagaidi, kad mati uz tavas galvas sāks sirmot, un tu saprātisi, ka tuvojies tai bezgalīgajai mūžībai; un šī dvēsele, kas tagad dzīvo tur iekšā tevī, spiežas ārā kā...kā zobs, kuru rauj ārā, šādi atraujoties no tevis, lai dotos kaut kur, un tu nezini, kurp tu dodies. Labāk aizdomājies par to tagad un atrisini visu tagad. Tāpēc ka tu vari aiziet vienā brīdī [Brālis Branhams uzsit gaisā knipi-Tulk.] lūk, šādi, pat bez iespējas nožēlot grēkus. Tāpēc izlabojiet to tagad.

Amerikāņiem nav nekāda attaisnojuma. Tie pagāni no...no Dienvidāfrikas un no Indijas, no tām tālajām vietām celsies tiesā un nosodīs šo paaudzi, jo mums šeit ir Gaisma un Evaņģēlijs, un draudzes, un svētības, un viss pārējais, bet mēs atsakāmies to pieņemt. Saprotat? Lūk, kur ir tā problēma, draugi. Lūk, es pateicu to pēkšņi, jo tas ir jūsu labumam, saprotiet, jo jums tas ir jādara.

60 Un tā, "bauslibai piemīt ēna..." Ak, kad es par to aizdomājos: "Bauslibai ir nākamo labumu ēna!" Paskatieties, ko piedāvāja likums. Atšķiriet nākošo nodaļu, Vēstule Ebrejiem 11. nodaļa. Paskatieties, ko likuma laikā izdarīja Daniēls. Paskatieties, ko likuma laikā izdarīja Ēnohs. Paskatieties, ko likuma laikā izdarīja Mozus. Ja jau viņš dzīvoja tikai grēku izpiršanas ēnā, kas tādā gadījumā šodien būtu jādara kristiešu Draudzei, kurai ir Kunga Jēzus Kristus augšamcelšanās realitāte? Kur šovakar stāvam mēs, draugi?

Es jums saku, tam vajadzētu likt katram kristietim savilkt ciešāk savas bruņas. Lūk, tur ir teikts: "Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem. Neaizmirstiet uzvilkt krūšu bruņas un bruņu cepuri, un vairogu, un visas pārējās lietas." Pāvils to pielīdzināja karavīram, kas dodas kaujā. Un, kad atnāk ienaidnieka viltības, pacel vairogu, dodies uz priekšu un cīnies ar to.

Lūk, ja likums bija spējīgs iedot šīs lietas, uz ko tad ir spējīga Jēzus Kristus Asiņu realitāte!? Ja jau to spēja izdarīt miris burts, tad ko gan nesis augšamcelšanās spēks un varenība, un Kunga Jēzus Kristus Gars?

63 Lūk, mums vajadzētu nākt uz draudzi vislielākajā godbijībā. Mums vajadzētu ienākt draudzē kā istiem Dieva svētajiem, aiziet, nostāties savā vietā un vērst savas domas uz Kristu. Mums ir jāatstāj viss pasaulīgais. Un, ja jūs patiesi esat dzimuši no augšienes... Iespējams, tagad tas nedaudz aizskars, taču jūs zināt, ka šis ir pārmācības nams. Ja tu patiesi esi dzimis no Dieva Gara, tad tava sirds tik un tā atrodas tur. Lūk, kas... Tavas domas

ir noenkurotas tur. Saprotat? Ja tu vispār...

Jēzus sacīja: "Kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā Dzīvība." Kas Manus Vārdus dzird un tic!

65 Lūk, ja tu tici pareizi! Ja tu tikai apliecini to ar savām lūpām, no tā nebūs liela labuma. Bet, ja ar visu savu sirdi tu tici, ka Jēzus ir Dieva Dēls, tu vairs nevari dzīvot tādu dzīvi, kādu tu dzīvoji agrāk. Tu nevari, ja vien tu kādreiz patiesi ieraudzīsi Golgātu. Lūk, ja tava attieksme pret to ir virspusēja, tad tu vienkārši....vienkārši māni pats sevi.

Bet, kad tu patiešām ieraugi, kas bija Jēzus... Ak vai, kā man patik sludināt Dievišķumu, augstāko Jēzus Kristus Dievišķumu! Ja vien jūs kādreiz spētu aptvert, kas Viņš bija un ko Viņš izdarīja jūsu dēļ, sievietes un vīrieši, jūsu sirds plīstu vai gabalos un jūs vēlētos aizmest prom visus šīs pasaules atkritumus un dzīvot Viņam. Ak, cik apbrīnojami, kāda Personība Viņš bija! Kad tu saproti paša Dieva visžēlīgumu, kurš atklāj Sevi, nonāk lejā, lai varētu iekļūt tavā sirdī...

67 Kad Dievs Tēvs liela Mākoņa veidā stāvēja gaisā virs Israēla bērniem un kad Viņš tajā rītā nonāca uz kalna, lai uzrakstītu likumu, nu, ja pat kāds zvērs pieskārs tam kalnam, tam bija jātiek caurdurtam ar bultu. Tikai caur svēttapšanu Viņš uzveda augšā Mozu. Atstāja Āronu daudz zemāk, tur kalna lejā, lai tas vērotu un stāvētu sardzē, lai nekas... Un, kad uz šī kalna nonāca tas Uguns Stabs, zibeņoja zibeņi un dārdēja pērkonu, iestājās tumsa. Kad Dievs Jehova, visa visuma Radītājs, nonāca uz tā kalna virsotnes, kuru Viņš Pats bija radījis [Brālis Branhams klauzina pa kanceli-Tulk.], tur bija biezi mākoņi, zibens uzliesmojumi, zemestrīce! Tāpēc tie israēlieši stāvēja tur nometnē, tiem apkārt bija noasiņojis upuris, un viņi sacīja: "Lai runā Mozus, nevis Dievs, citādāk mēs mirsim." Aizdomājieties par to.

Tā pati Visuvarenā, diženā Būtne pazemojās un atklāja Sevi, un atnāca miesīgā ķermenī, kuram varēja ar savām rokām pieskarties ikviens cilvēks. Ko Viņš darīja? – Taisīja Sev ceļu, cenšoties ieiet cilvēkā. Pēc tam Viņš devās un pienesa pats Savas Asinis, jo nevienas citas asinis nevarētu... Tāpēc nav brīnums, ka Viņš bija nesamaksājamā maksa no debesīm! Nav brīnums, ka Viņš bija visu ķēniņu Ķēniņš! Kad Viņš atklājās un nonāca, un atdevās grēcīgu cilvēku rokās, lai tiktu sist un apspļaudīts, un savainots, un pakārtots pie krusta, un nomirtu. Kad Viņš tur stāvēja, kāds sacīja... Viņš sacīja: "Jā, Es varētu paprasīt Manam Tēvam, un Viņš atsūtītu Man desmit eņģeļu leģionus. Taču Mana Valstība nav no šīs pasaules."

Un tie puļi sacīja: "Nost ar Viņu! Nost ar Viņu!"

Kāpēc gan Viņš nepagriezās un neteica: "Nost ar jums"? Lūk, kāpēc Viņš to nevarēja, draugi. Paskatieties! Tie bija Viņa paša bērni. Iedomājieties, cilvēka bērni pieprasa sava tēta asinis. Ja mani bērni sauktu pēc manām asinīm, man neatliktu nekas cits, kā vien sacīt: "Ņemiet mani." Ja...ja Viņš būtu no tā atteicies, Viņš būtu pazaudējis Savus bērnus, pats Savu radību, Savus cilvēkus. Un tieši viņi sauca pēc Viņa Asinīm. Vai varat iztēloties bērnus, kas sauc pēc sava Tēva Asinīm? Lūk, kāpēc Viņš nevarēja pateikt "nē". Ja Viņš to pateiktu, viņi aizietu pazušānā. Es brīvprātīgi nomirtu par saviem bērniem, tā darītu jebkurš cits tēvs. Paskatieties, kas Viņš bija, Viņa paša bērni pieprasīja Viņa Asinis.

71 Un likuma taisnīgums prasīja Asinis. Bet aitu asinis to nespēja piepildīt, āžu asinis to nespēja, liellopu asinis to nespēja piepildīt [Brālis Branhams klauzina pa kanceli-Tulk.], tas bija jāizdara Paša Dieva Asinīm. Un Dievs kļuva par miesu, dzīvoja šeit uz zemes. Tā varenā Persona, kas toreiz dārdināja pērkonus Sinaja kalna virsotnē, atnāca šeit miesā.

Tad Viņš iztirīja ceļu, lai Viņš varētu atnākt un dzīvot mūsu sirdīs. Un tagad tas pats Gars, tas Dārdinātājs no Sinaja kalna, dzīvo cilvēku sirdīs. Cik apbrīnojama... Ak, tam...tam vajadzētu ieliksmot katru sirdi, kad aizdomāties par to!

73 Tagad pasteigsimies. Pāvils šeit iet tālāk, 5. un 6. pantā. Mēs cenšamies tikt līdz 19. pantam, lai varētu pasteigties. Šovakar... 5. un 6., un tālāk viņš runāja par to, kādā veidā likums bija priekšvēstnesis. Kā Vecajā Derībā... Mēs to nesen izskatījām, ak, tas bija pirms pāris mēnešiem, svētdienas skolā.

Cilvēks izdrija grēku, teiksim, viņš bija pārkāpis laulību, bija zadzis vai nebija ievērojis sabatu, vai pārkāpis kādu citu bausli. Tādā gadījumā viņam bija jādabū jērs un viņam bija jāaiznes šis jērs pie vecajiem, un viņiem bija jāpārbauda šis jērs. Jēram bija jābūt bez jebkādas vainas, tam bija jābūt bez trūkumiem. Paskatieties, par ko tas stāsta. Jēram vajadzēja būt bez vainas par vainīgu cilvēku. Āmen. Es ceru, ka jūs to redzat. Ak!

75 Man prātā nāk kāds neliels stāsts. Es nezinu, vai es jums to kādreiz esmu stāstījis vai nē. Tas ir tikai tāds neliels izdomāts stāsts, kas... Likuma laikā, ja mātei ķēvei piedzima kumeļš un ja tas bija mūlis, zini, un viņa ausis nokarājās, viņa ceļi bija šķībi greizi, un ak, tas bija viens neglīts greizacains mūlis... Nu, tas mūlis, ja vien viņš varētu uz sevi paskatīties, viņš sacītu: "Ak vai! Kad iznāks saimnieks, viņš mani nonāvēs, jo es... Viņš mani nebaros, es neesmu cienīgs dzīvot. Paskatieties uz mani, cik gan neglīts sajaukums es esmu!"

Bet, ja vien viņa māte varētu atbildēt šim nabadziņam, viņa sacītu: "Nedaudz uzgaidi, mīļumiņ! Tu vari dzīvot, jo tu esi mans pirmdzimtais un tev ir pirmdzimtības tiesības. Lūk, kad iznāks saimnieks un ieraudzīs, kāds tu esi, viņam būs jāatgriežas un jāpaņem jērs, kuram nav nekādas vainas, un tas jānonāvē, lai tas kroplais mūlis varētu dzīvot." Redziet, priesteris nekad neskatījās uz mūli, viņš skatījās uz jēru. Ne mūlim bija jābūt nevainojamam; tam bija jābūt nevainojamam jēram.

77 Ak, es ceru, ka jūs to saprotat! Ne jau jums jābūt derīgiem, lai būtu kristieši. Bet gan tas, ka Viņš bija derīgs. Ja Dievs Viņu pieņēma un Viņa Asinis paveica grēku izpirkšanu, tad Dievs neredz tevi, Viņš redz šo Jēru. Ak vai!

Tad tas mūlis varēja izsliet savu asti gaisā un sprauslāt, un lēkāt, un joņot pa lauku, un priecāties. Viņš dzīvos. Bet kādam, kurš bija pilnīgs, bija jānomirst par nepilnīgo.

Tas biju es, Viljams Branhams: nekā laba, nederīgs dzīvei, cienīgs doties uz elli, dzimis grēcīgā ģimenē, izaudzināts kā grēcinieks, pilnīgi nekā laba, it nekā laba no manis. Tā tas ir. Taču vienu dienu es to pieņēmu! Aleluja! Kad Dievs paskatījās lejup uz Kristu (bet Kristus ieņēma manu vietu [brālis Branhams Klauvē pa kanceļi-Tulk.]), tad Dievs neredz mani – Viņš redz to Nevainojamo. Tādā gadījumā, kamēr vien es esmu šeit, iekš Viņa, es esmu pilnīgs – nevis sevi, bet Viņā! Tā nav mana pilnība, man tādas nav, jums tādas nav. Bet tā ir Viņa pilnība.

80 Tādējādi Jēzus nekļūdiņās, kad Viņš sacīja: "Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs." Un kā gan cilvēks var būt pilnīgs? – Viņš var būt pilnīgs caur Viņa pilnīgo ticību, nomierinoties Viņā, sakot: "Viņš samaksāja cenu par mani."

Jēzus visu samaksāja,

Par visu Viņam pateicību parādā es esmu.

Grēks bij tumšsarkanu traipu atstājis,

Bet Viņš to sniegbaltu ir darijis.

Ak, tas mūs visus padara par klaigājošiem metodistiem (vai ne?) [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.], kad par to aizdomāties! Jūs... Es tam ticu. Es ticu vecmodīgam skaļas gavilēšanas pārdzīvojumam. Jā, cienītie. Ja bērni dabū pareizos vitaminus, viņi vienmēr jūtas labi, zini. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt. Šodien mums draudzēs ir nepieciešami daudzi garīgie vitamīni. Vai jūs tā nedomājat? [Sanāksme saka: "Āmen."]

82 Tas man atgādina vienu fermeri. Viņam bija viens neliels... Vienam fermerim, viņam bija klēts, un viņam bija visi zemkopības instrumenti, ar kuriem saimniekot, traktori un viss pārējais. Bet viņš bija pārāk slinks, lai saimniekotu, tāpēc viņš...viņš vienkārši ļāva savai zemei aizaugt ar nezālēm. Un, kad pienāca rudens, viņam atlika vienīgi nopļaut savas nezāles un salikt tās klēti.

Un bija viens cits fermeris, kuram nebija tik skaistas klēts, taču viņam bija...viņš bija prātīgs vīrs. Viņš iznāca, un viņš bija strādīgs. Un viņš strādāja, jo viņš vēlējās pabarot savu ganāmpulku. Un viņš nopļāva labu āboliņu un lucernu, un viņš ielika tos klēti.

Un abās šajās fermās katru gadu, tas ir, šajā gadā piedzima teliņš. Un tam mazajam teliņam, kas bija otrā fermā, viņam bija jābarojas ar nezālēm, kaut arī viņam bija jauka un

skaista klēts. Bet tam otram teliņam nekādas īpašas klēts nebija, bet viņam bija ēdamais.

85 Tas atgādina man dažas no tām baznīcām, kas izskatās tik lielas, augstas un pretendē uz kaut ko, zīniet, ar ērģelēm tūkstoš...gribēju teikt tūkstošiem dolāru vērtībā un ar elegantiem krēsliem, un visu ko tādu. Bet vai tur ir kaut kas ēdams? Tas jau ir cits jautājums.

Bet aizejiet kaut kur, uz kaut kādu maziņu misiju, zīniet, un varbūt tur atradīsiet visa kā papildnam, dažādus garīgos vitamīnus. Dievs tos jums ir sagādājis, lai palīdzētu jūsu garam pacelties, lai jūs nedaudz uzmundrinātu. Lūk, kas ir Evaņģēlija sludināšana. Aleluja! Ja tas neuzmundrinās draudzi, tad nekas cits to neizdarīs. "Ticība nāk no dzirdēšanas, no Vārda dzirdēšanas. [Latv. Bībele: "Ticība nāk no sludināšanas."-Tulk.]

Kad es dzirdu, ka Jēzus par mani nomira, es saku: "Tas visu atrisina. Slava Dievam! Tagad es esmu drošībā, jo es esmu Viņā. Viņš mani pieņēma." Tā tas ir. Viņš mani izvēlējās. Viņš tevi izvēlējās. Ikvienu no jums, kuri atrodat šeit, kuri ir kristieši, Jēzus jūs izvēlējās. Tas ir tavš. Labi. Viņš tevi paņēma.

88 Un viens no šiem teliņiem bija grozījies tajā varenajā, lielajā kūti, kur bija četrpadsmit karātu barotavas, zīniet, un lopu novietnes, un pārējais. Kad viņš iznāca ārā...nabaga radībiņa knapi spēja iziet ārā. Viņš bija tik vājš, visu ziemu ēzdams tās nezāles. Tāpēc tas otrs...Viņš iznāca, zīniet, no kūts pagalmā, un uzpūta silts vējš un it kā...tas vējš viņu gandrīz nogāza, tik vājš viņš bija.

Bet tur otrā pusē otrs fermeris izlaida ārā savu teliņu, un, ak, tas bija nobarots un apaļš, zīniet. Ak, viņš bija labā formā. Kad viņš izkļuva ārā, viņš vienkārši sāka lēkāt apkārt, mētādams kājas, zīniet, viņam tur bija laba, pamatīga vasarsvētku sanāksme, vienkārši lēkāja visur apkārt.

Vai jūs zināt, ko izdarīja tas teliņš, tas, kurš bija tajā lielajā kūti un kuram bija visas tās lielās lietas? Viņš tur paskatījās, palūrēja pa šķirbu un sacīja [Brālis Branhams attēlo teliņa neapmierinātību-Tulk.]: "Tāds fanātisms! Tāds fanātisms!"

Tas mazulis jutās labi, nav brīnums, ka viņš lēkāja. Viņš bija atbarots. Viņš jutās labi.

Tieši tā notiek, kad cilvēks tik tiešām dabū savus garīgos vitamīnus. Viņš dodas uz Dieva namu, un viņa dvēsele barojas ar Dieva Vārdu. Viņš zina, kur viņš atrodas. Visa viņa vecā māņticība izgaist. Arī velna pielūgsme un viss pārējais – tas vienkārši izzūd, kad es redzu, ka Jēzus Kristus nomira manā vietā un ieņēma manu vietu tur Golgātā. [Brālis Branhams klauvē pa kanceli-Tulk.] Tur ienāk tīra Dievišķā mīlestība. Šad un tad tas liek man uzvesties nepareizi pasaules acīs. Bet es tajā vienkārši jutos patiesi labi, jo es esmu saēdies vitamīnus (lūk, kas par lietu), tos labos senos vitamīnus no *Šejiēnes*.

93 Un tā, Pāvils sacīja, ka tad, kad upurētājs atnesa mazo... Ja viņš bija rīkojies nepareizi, viņš nāca ar šo mazo jēriņu. Lūk, augstais priesteris to apskatīja...tas ir, priesteris apskatīja, vai ar jēru viss ir kārtībā, un, ja viss bija kārtībā, tad viņš nolika jēriņu uz altāra.

Un, lūk, nāca tas cilvēks, kas bija rīkojies nepareizi, viņš sacīja: "Jā, es esmu zadzis, un es zinu, ka tagad esmu pelnījis nāvi, jo es izdarīju nepareizi. Dievs negribēja, lai es zogu. Viņa bauslis saka to nedarīt. Tagad es uzlikšu savas rokas uz šī mazā jēriņa. Dieva bauslis šeit saka: 'Tev nebūs zagts,' bet es nozagu. Tāpēc es...es zinu, ka es esmu pelnījis nāvi. Kādam ir jātieks sodītam par manu grēku, jo es zagu. Un Dievs sacīja, ka tajā dienā, kad es no tā ēdišu, tai dienā es miršu. Un es nozagu. Bet Dievs sacīja: 'Tu zagi, tev par to ir jāmirst.' Tāpēc Viņš pieprasīja, ja es negribu mirt, tad man ir jāatnes jērs. Tāpēc es šeit nolieku jēru, es uzlieku savas rokas uz šīs mazās radībiņas galvas, un viņš tik blēj un blēj. Un es saku: "Kungs Dievs, man ir ļoti žēl, ka es zagu. Es tajā atzistos un apsolu Tev, ka es vairs nezagšu, ja vien Tu mani tagad pieņemsi. Un kā mans upuris par manu nāvi manā vietā nomirs šis mazais jērs."

Tad viņi ņēma lielu āķi un palika zem viņa mazās riklītes, un, lūk, *šādi*, to pārgrieza; viņi turēja to šādi, bet mazā radībiņa blēja un blēja, vilna pa gaisu, visa asinis, arī viņa nabaga mutīte, bet viņš tikai blēj, blēj un blēj. Un negaidot iztecēja visas viņa asinis, un viņš nolieca savu galviņu. Tas arī viss.

Pēc tam par šo cilvēku tika veikts ieraksts, kas tika nolikts pie šķirsta malas, lūk, *šādi*, par to, ka tas cilvēks ir izsūdzējis grēkus. Ja viņš to izdarīja otru reizi gadā, viņam tik un tā bija jāmirst, viņam bija jāmirst kopā ar jēru.

97 Lūk, tā bija Vecā Deriba. Viņš uzreiz iznāca no turienes, tikko kā viņš bija izsūdzējis grēkus, viņš uzreiz devās ārā. Un, iespējams, viņš bija pārkāpis laulību. Iespējams, viņš izdarīja kaut ko nepareizu, daudz vairāk... Kad viņš no turienes atgriezās... Iespējams, viņš bija noslepkavojis cilvēku. Kad viņš iznāca no turienes... Katrā ziņā, kad viņš devās prom, viņam sirdi bija tieši tas pats, ar ko viņš bija ienācis – viņā nebija notikušas nekādas pārmaiņas, tas vien, ka viņš caur likumu, caur likuma burtu, bija apmierinājis prasību. Lūk, tas nevarēja padarīt...nevarēja izmainīt viņa sirdi. Vienīgais, ko viņš zināja, ka "tas bija nepareizi", jo viņš to lasīja likumā, un jērs nomira viņa vietā. Lūk, kad atnāca Jēzus, Kristus Asinis... Kāda veida asinis tika izlietas? – Dzīvnieka asinis. Dzīvnieka dzīvība par cilvēka dzīvību – tas vienkārši nevar aizvākt prom grēku, nevar!

Lūk, kad atnāca Jēzus, tā nebija tikai cilvēka dzīvība – tā bija Paša Dieva Dzīvība. Lūk, kas bija Viņa Asinis.

99 Un tā, mēs ieraugam, ka mēs rikojamies nepareizi: "Ak, es esmu izdarījis nepareizi, es esmu grēkojis. Es...es esmu dzīvojis nepareizi." Un tā, es nāku pie altāra. Ticībā es redzu to Upuri, uzlieku savas rokas uz Jēzus galvas. Es saku: "Dārgais Dievs, es zinu, ka mans...es esmu grēcinieks, un grēka alga ir nāve. Ja es daru nepareizi, man ir jāmirst. Bet, ja es nomiršu, es nevarēšu nākt Tavā Klātbūtnē, es tikšu sodīts ar mocībām mūžīgi mūžos. Es esmu nepareizs, Tēvs. Taču es gribu būt pareizs, un es negribu šādi mirt." Tāpēc es uzlieku savas rokas uz Viņa galvas, un Viņa dzīvība tika paņemta par manu dzīvību. Bet, lūk, kas par lietu – kad es dodos prom no altāra, es aizeju ar izmainītu sirdi. Saprotat?

100 Pirmais cilvēks devās prom, būdams zem likuma, zem dzīvnieka asinīm – tas nevarēja izmainīt viņa sirdi, jo dzīvnieka dzīvību nevar salīdzināt ar cilvēka dzīvību. [\[Brālis Branhams klauzina par kanceli-Tulk.\]](#) Dzīvnieks nevar iedot cilvēka asinis. Saprotat? Dzīvnieks nevar to izdarīt, jo viņa dzīvība ir citādāka. Un dzīvniekam ir dzīvība, taču viņam nav dvēseles. Dzīvnieks ir dzīva būtne, nevis dvēsele.

Bet cilvēkā Dievs ielika dvēseli. Tādējādi mana dvēsele... Kas ir dvēsele? – Tas ir gara raksturs.

Un, kad Kristus dvēsele bija atstāta...tas ir, netika atstāta ellē, bet tika paņemta augšā, caur Asinīm, caur Viņa Asiņu izliešanu... Kad Dievs aizveda Viņu uz Golgātu, Viņš tur sajauc Savas Asinis uz krusta; un kad Viņš tur karājās, šūpodams šurpu turpu Savu galvu, uz galvas Viņam, lūk, *šādi* uzlikts vainags ar ērkšķiem, pa Viņa seju tek asinis, pilot no Viņa matiem uz pleciem, saukdams svešā mēlē: "Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" Lūk, kur ir tas Jērs. Lūk, kur Viņš ir. Lūk, kur ir Tas nevainīgais, kurš nomira, lai mani, necienīgo, varētu padarīt pareizu, lai man varētu būt tiesības uz Dzīvību. Lūk, kur ir tas necienīgais es. Mēs esam...

103 Tu esi tas necienīgais, par kuru nomira Jērs. Skatieties, tu atnāc šurp un uzliec savas rokas uz Viņa (saprotat?), un atzīsties grēkos, un Dievs tev atbild ar Svēto Garu, kas ir kā apstiprinājums, ka Viņš tevi ir pieņēmis.

...jo ar vienu upuri... (te nu tas ir!) ...ar vienu upuri Viņš uz visiem laikiem ir padarījis pilnīgus...

Lūk, lūdzu. Jo upurētājs, nākdams katru gadu, pastāvīgi, gandrīz katru gadu atgriezās; un viņam atkal bija jānāk nākošajā gadā ar to pašu vēlēšanos viņa sirdi. Taču, kad Viņš Pats piensēja vienu Upuri, katrs grēks, katra grēka vēlme un viss pārējais tika aizvāks prom no cilvēka sirds. Un viņš Dieva acis ir padarīts pilnīgs, nevis caur to, ko viņš izdarīja, bet gan caur to, ko Jēzus izdarīja viņa dēļ. Un viņš ir pieņēmis Kunga Jēzus Kristus Upuri. Ak, cik tas ir apbrīnojami, draugi!

105 Lūk, tā kā... Tagad 19. pantu. Mums vēl ir apmēram divdesmit minūtes; tagad ieliksīm to visu Rakstos. Un tā, 19. pants.

Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet [vissvētākajā] vietā Jēzus asiņu dēļ...

Paklausieties, te nu tas ir, lūk: ieiet vissvētākajā vietā. Ir svētā vieta, bet pēc tam – vissvētākā vieta, tā tiek saukta par "svētumu svētumu". Augstais priesteris tur ienāca vienu reizi gadā. Un, kad viņš ienāca, pirmā lieta, kas viņam bija jādara – viņam bija sevi jāapslaka. Šķirsts atradās aiz priekškara.

Un augstajam priesterim bija jātiek iesvaidītam ar smaržām, kas bija uztaisītas no Šaronas rozes. [Latv. Bībelē: Šaronas narcise-Tulk.] Nekāda cita smarža nederēja. Vai jūs zinājāt, ka Jēzus tika saukts par Šaronas Rozi? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Kas ir roze? No kurienes nāk aromāts? No rozes. Kur...

Jēzus tika saukts par Ielejas Liliju. Vai pareizi? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.]

Vai kāds zina, no kā taisa opiju? – No lilijas. Opijs tiek iegūts no lilijas. Un kam opijs ir domāts? – Opijs atvieglo sāpes. Kad cilvēki ir slimi un tiem ir tik ārkārtīgas ciešanas, ka viņi jūk prātā, kļūst vājprātīgi, tad viņiem tiek iedota opija deva, un tas viņus nomierina. Viņi nomierinās. Tas attiecas uz fizisko.

110 Garīgajā ziņā Jēzus ir Ielejas Lilija. Un, kad tu nonāc līdz tam, ka tu vairs nevari sevi paciest, kad dzīve tev vairs neko nenozīmē, Dievam ir opija deva priekš tevis, kas ir izgatavota no Ielejas Lilijas, kas atvieglo visas tavas grūtības, tās visas izzūd. Tev nav vajadzības piedzerties viskiju, lai atvieglotu savas grūtības, tās tik un tā atgriezīsies. Bet atnāc un izdzer opija dzērienu, kas ir uztaisīts no Ielejas Lilijas, un tās būs prom uz visiem laikiem.

Lai nāktu kas nākdams, lai būtu kas būdams; ja tu dzīvo, ja tu mirsti, ja tu esi *tas, tas* vai vēl *kaut kas*, nekas nevar tevi atdalīt no Dieva mīlestības, kas ir Jēzū Kristū. Kristiešiem nav apsolīta viegla dzīve, bet viņiem ir apsolīta pietiekama žēlastība ikvienai viņu vajadzībai. Āmen! Klau, man šķiet, ka šobrīd es jūtos reliģiozs. Tikai padomājiet! Tieši tā. Jo, kad es esmu noguris un nevaru saprast, es paskatos šurp un redzu, kā *tas* notiek un *tas* notiek, bet... Es domāju: "Briņķu uzgaidi, ak vai!..." Saprotat? Lūk, Ielejas Lilija.

112 Un tā, ko dara smarža? Smarža... Sievietes lieto smaržas, lai patikami smaržotu. Virieši lieto losjonus pēc skūšanās, viņi reizēm to dara, lai aizvāktu aromātus, nepatīkamos aromātus. Kad tu nonāc kāda klātbūtnē, tev ir ķermeņa vai vēl kādi aromāti; smaržas ir domātas, lai šos aromātus aizvāktu, lai tu šī cilvēka klātbūtnē nebūtu smirdīgs. Tas ir neciešami. Lūk, ko... Smaržās vai ziepēs ir aromāti. Un tu mazgājies ar ziepēm vai talka pulveri, vai vēl kaut ko, lūk, kam to izmanto.

Tagad skatieties. Āmen. Es vienkārši jūtos labi. Skatieties. Jēzus sacīja... Redziet, Viņš bija Šaronas Roze, un Viņš tika upurēts Dievam kā patīkama smarža. Un tas... Un, kad mēs kļūstam neciešami Dieva priekšā un tik... (piedodiet šo izteicienu) ...tik smirdīgi, ka mūsu...mūsu grēki un pārejais ir tik rupji un riebi, tad mēs ejam uz Golgātu un tur..

114 Lilija vai jebkura cita puķe, pirms no tās tiek uztaisītas smaržas... Tu paņem puķi, tā ir skaista, liela rīta lilija vai roze. Šaronas roze ir skaista puķe. Kamēr tā ir dzīva, tā ir skaista. Taču, lai dabūtu no tās ārā aromātu, lai dabūtu smaržas, tā ir jāsamica. Un tā tiek samīcīta, un no tās tiek izspiesta smarža.

Redziet, Kristus, kad Viņš bija šeit uz zemes, Viņš bija skaists. Viņš dziedināja slimos. Viņš augšāmcēla mirušos. Viņa dzīvei nekas nespēja līdzināties. Viņš bija skaists. Taču, lai padarītu tevi tādu, kāds ir Viņš... Kad Dievs paskatījās lejup, Viņš sacīja: "Šis ir Mans mīlais Dēls, uz kuru Man labs prāts." Sacīja: "Jūsu upuri ir kļuvuši par smirdoņu Manās nāsīs, bet Viņš ir tas, ar kuru Es esmu ļoti apmierināts." Lūk, Viņš bija ļoti apmierināts.

Un, lai Dievs būtu ļoti apmierināts ar mums, Viņam bija jātiek samīcītam Golgātā, un šis pasaules grēkam bija jāizspiež no Viņa dzīvība. Un Viņš nomira, nesot visas pasaules grēkus, lai mūs varētu iesvaidīt ar Šaronas Rozi. Viņš bija Ielejas Lilija. "Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ," patīkama smarža. "Ar Viņa brūcēm jūs tikāt dziedināti," Ielejas Lilija, kas dāvāja mums opiju, lai remdētu mūsu slimības un sāpes. Kāda apbrīnojama aina!

117 Un tā, pirms augstais priesteris varēja ieiet vissvētākajā vietā, pirmkārt, viņam bija

jāuzvelk ipaši izgatavots apģērbs. To nevarēja izgatavot jebkurš, tam bija jātiek izgatavotam ar svētām rokām. Tas rāda, ka mūsu drēbes...

Te nu tas ir. Es...tas man tikko kā atnāca: brāli, ja tu nēsā tikai draudzes apģērpu, tad labāk tiec no tā visa vaļā, vissvētākajā vietā tu ieiet nevarēsi. Tas apģērbs, ko tur uzvilka augstais priesteris, tas bija jāizgatavo no...ar svētām rokām, no izmeklēta materiāla, āmen, kuru bija noteicis Dievs. Lūk, lūdzu. Tāpēc, ja tu pievienojies draudzei un domā, ka ar tevi viss ir kārtībā, tad tu kļūdieš. Saprotat? Tam ir jābūt Dieva izraudzītam tērpam, un tavas paštaisnuma skrandas nespēs nostāvēt Viņa Klātbūtnē. Tam ir nepieciešams Svētais Gars, tas ir tas Dieva tērps, kas apģērbj ticīgo, lai viņš varētu ieiet vissvētākajā vietā. Ak, tas tik ir! Man tas patīk. Tas ir kaut kas jauns. Neko tādu vēl nebiju ēdis, bet tā tas ir, tieši tā, tas ir īsts vitamīns. Saprotat? Tam ir nepieciešams Svētais Gars.

119 Paskatieties līdzībā par...Viņi devās uz kāzu mielastu, un kāzu mielastā visiem bija jābūt apģērbtiem īpašās drēbēs. Un viņš tur satika cilvēku, kuram mugurā nebija tādas drēbes. Un viņš sacīja: "Draugs, ko tu šeit dari? Kā tu tiki iekšā?" Lūk, redziet, ja jūs zināt šo līdzību, tur austrumos, austrumu valstīs, kad tiek rīkotas kāzas (tā tas ir pat mūsdienās), ligavainim ir jāielūdz visi, kurus viņš vēlas.

Un Dievs var... "Neviens nevar atnākt pie Dieva, tas ir, atnākt pie Kristus, ja vispirms Dievs viņu nepasauks." Redzat? Tā ir Dieva izvēle. Tagad klausieties uzmanīgi.

121 Pēc tam ligavainim, ja viņš ir iedevis ielūgumu, ir jāpasagādā ietēri, un neviens cilvēks...jo viņš ielūdz nabagus un ielūdz bagātus. Bet, lai visi cilvēki izskatītos vienādi, viņam jāpasagādā vienādi tēri, ko uzvilkt gan nabagiem, gan bagātiem. Vai jūs to sapratāt? [\[Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.\]](#)

Lūk, kad Dievs iedod nabagam Svēto Garu, tas ir tas pats Svētais Gars, ko Viņš dod bagātniekam. Saprotat? Viņiem visiem ir jābūt vienādiem, lai tad, kad viņi nāk Dieva Klātbūtnē, neviens nevarētu pateikt: "Man ir labākas drēbes," jo tās ir tās pašas Asinis un tā pati žēlastība, tas pats Svētais Gars, kas liek tev uzvesties tieši tāpat. Bagātajam un nabagajam ir jānāk vienādi. Tieši tāda ir šī līdzība.

Skatieties. Un, kad viņi ieradās ar saviem ielūgumiem, viņi... Tērps tika izsniegts pie durvīm. Tur stāvēja cilvēks; viņš parādīja savu ielūgumu, ka viņš ir ieradies, un to iesniedza. Indijā viņi to šādi dara mūsu laikā. Un tā viņi nonāk kāzās. Tur pie durvīm stāv durvju sargs, kalpotājs, un tu iedod viņam savu ielūgumu. "Jā, cienītais." Viņš aiziet un paņem tērpu, tikai vienu tērpu, un uzvelk to viņam mugurā. Viņš iet iekšā. Tas parāda, ka viņš ir oficiāli ielūgts, ka viņš ir oficiāli pieņemts un tagad viņš ir loceklis. Āmen! Lūk, lūdzu!

124 Un tā, Dievs Tēvs, Svētais Gars, iziet un iedod tev ielūgumu uz Kāzu Mielastu. Saprotat? Pēc tam Ligavainiņa ziņā ir sagatavot tērus. Un Viņš to izdara caur Savu Dzīvi, dāvādams Svēto Garu. Un jūs pienākat pie durvīm (āmen) ar savu ielūgumu. Jēzus sacīja: "Es esmu Durvis uz aitu aploku." Un, kad tu atnāc caur Jēzus Vārdu, tu saņem Svētā Gara kristību. [\[Brālis Branhams kļūvē pa kanceļi-Tulk.\]](#) Vai pareizi? [\[Sanāksme saka: "Āmen."\]](#) Tu saņem Svēto Garu, tad tu ienāc un kļūsti par locekli, par Dieva ģimenes locekli – par locekli.

Vai tu saki "par locekli"? – Protams. "Vai es kļūšu par kalpu?" – Nē, tu nekļūsi.

Tu kļūsti par locekli. Jūs neesat kalpi, jūs esat dēli un meitas. Mēs tagad esam Dieva dēli un meitas, Dieva ģimenes locekļi. Ak vai! Varbūt es dzīvoju kaut kādā būdīnā, bet man ir Karaliska izcelsme. Lūk, lūdzu – Dieva saimes loceklis. Tie ir Svētie Raksti. Tieši tas ir teikts Rakstos: "Kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis (redzat?), ka tiekam saukti Dieva bērni." Ak vai! Lūk, lūdzu – piederība.

127 Un tā, kad augstais priesteris, būdams iesvaidīts, devās iekšā, viņam līdzī bija jāņem dzīvnieka asinis, jo citādāk viņš mirtu.

Un vēl viena lieta par viņa drēbēm. Vai jūs zinājāt, ka viņa apģērba lejasgalā...vai jūs zināt, kas bija tā lejasgalā? Viņam tur kaut kas bija. Un katrs... Tur bija tāda neliela lietiņa, kas karājās pie viņa apģērba apakšmalas, tas bija granātābols un zvārgulis, granātābols un zvārgulis.

Un, kad viņš devās tur iekšā, viņam bija jāiet noteiktā veidā. Viņš nevarēja iet, kā vien viņam sagribējās, viņam bija jāiet ipašā veidā. Jo katru reizi, kad viņš spēra soli, tiem zvārguļiem bija jānoskan, atsitoties pret granātāboliem: "Svēts, svēts, svēts Tam Kungam." Tad Tas Kungs dzirdēja viņu, kad viņš tuvojās. [Brālis Branhams klauvē pa kanceļi-Tulk.] Āmen! Aleluja!

Lūk, lūdzu! Dievs dzird tevi, ja tu nāc Dieva paredzētajā veidā, lai Viņam tuvotos, jo tu nāc, saukdams no savas sirds: "Svēts, svēts, svēts Kungs Visuvarenais Dievs." Tur jūs ieejat, kad nākat dabūt Svēto Garu. Saprotat? "Svēts, svēts, svēts Kungs Visuvarenais Dievs."

131 Un pēc tam... Vienīgais veids, kā draudze zināja... Lūk, ja viņš tur iegāja, nebūdams apģērbts tieši tādā veidā, viņš nomira durvis. Viņš vairs nekad neiznāca. Viņš nomira tur iekšā, ja viņš nebija atbilstoši apģērbts un iesvaidīts. Un tā, vienīgais veids, kā sanākušie zināja, vai ar viņu viss bija kārtībā vai nē... Ak vai! Vienīgais veids, kā gaidošā draudze zināja, vai ar augsto priesteri viss bija vai nebija kārtībā – viņi dzirdēja to zvārguļu skaņas. Tur iekšā bija dzirdams troksnis, un tieši tā viņi zināja, vai ar viņu viss bija kārtībā vai nē.

Interesanti, vai tas strādā arī šodien. [Brālis Branhams klauvē pa kanceļi-Tulk.] Ja tu ej garām kādai draudzei, un viss ir tik miris un kluss, tad es nezinu. Bet viņš radīja troksni, ziniet, viņš darīja cilvēkiem zināmu, ka Dievs joprojām ir uz troņa, ka Dievs atbild uz lūgšanu, ka cilvēkiem joprojām ir Svētais Gars; skaļi slavē Dievu, apjūsma Dievu, daudz trokšņo. Sanāksme saka: "Nu, Viņš noteikti ir kaut kur šeit. Šī ir dzīva vieta." Kad mēs ieejam vissvētākajā vietā un apgalvojām, ka esam kristieši, tad ir jābūt kaut kādam troksnim. Un es nerunāju par kādu... par visādām blēņām. Es runāju par istu, patiesu troksni. Tā tas ir. Tagad paskatieties šurp.

Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ,

ko Viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu... (nevis caur veco likumu) ...caur priekškaru, tas ir, Viņa miesu,

un, tā kā mums ir [augstais] priesteris pār Dieva namu,

tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, aplacīti savās sirdīs un atsvabināti no ļaunās apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni.

Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis.

133 Tas vienkārši aizvāc to visu. Ak vai! Man tas patīk, taču domāju, ka mums ir jābeidz. Taču, kad mēs tuvosimies, lai stāvētu Dieva priekšā, neiesim, sakot: "Nu, es īsti nezinu, vai viss ir kārtībā. Es...es..."

Vai tu esi kristietis?

"Nu, es...es ceru, ka jā." Ne jau šādi ir jānāk.

Brāli, notici sacītajam. Pieņem to un piedzimsti no augšas. Tad nāc ar istu ticību, zinot, ka Dievs ir apsolijs un Dievs nevar samelot. "Dievs ir apsolijs man Mūžīgo Dzīvību, ja es ticēšu Viņa Dēlam Jēzum Kristum. Es tam noticeju, un Viņš dāvāja man Mūžīgo Dzīvību."

135 Es esmu pielāvis daudzas kļūdas, es joprojām tās pieļauju, vienmēr tās pieļaušu. Taču, kad es tās pieļauju, Svētais Gars pasaka man, ka tas nav pareizi. Tad es uzreiz to nožēloju: "Kungs, piedod man. Es negribēju to darīt. Palidzi man tagad." Un es turpinu soļot uz priekšu, atkal uz priekšu. Jo tikko kā tas atskan no manām lūpām: "Ja mēs atzīstamies savos grēkos, Viņš ir taisns un tos piedod." Vai pareizi? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Aleluja!

Velns saka: "Zini ko? Es tev kaut ko pateikšu. Tev vajadzēja izdarīt *to un to*. Tu to neizdarīji. Ha! Tu sagrēkoji, vai ne?"

Es saku: "Es tajā atzinos."

"Nu, paklausies..."

"Nē, neko man nesaki. Nē, draugs. Man ir pilnīga ticība Viņam, kurš man to pateica. Ja es atzīstos savās kļūdās, Viņš man piedos. Un es tajā esmu atzinies. Vienkārši ej prom no

manis. Tik un tā tavas lietas mani vispār neinteresē, tāpēc es vienkārši turpinu virzīties uz priekšu."

Ejiet droši uz priekšu. Ja tur ir nāve, viss kārtībā, ej tajā droši ar pilnīgu ticību, ka Dievs ir apsolijs, ka Viņš tevi augšāmcels pēdējās dienās. Tieši tā.

139 Kā es jums stāstīju... Nezinu, vai es jums to šeit stāstīju vai nē. Pāris dienas pirms brauciena uz ārzemēm, es stāvēju un... (Džin, es gandrīz izdarīju to, ko tu sacīji) ...es centos saķemmēt to...matus, kas man vēl ir atlikuši. Sieva skatījās uz mani. Viņa sacīja: "Dārgais, hm..." Viņa sacīja: "Būtu labāk, ja tu nēsātu kādu no tiem matu gabaliem, kurus tev iedeva tur Kalifornijā."

Es sacīju: "Dārgā, man tie patiešām patik, bet man vienkārši ir kauns to darīt."

Viņa sacīja: "Ak, Bil, tu patiešām kļūsti...tu taču esi pazaudējis savus matus, vai ne tā?"

Es sacīju: "Jā, tā tas ir. Bet," es sacīju, "o-o, aleluja!"

Viņa sacīja: "Kāpēc tu saki 'aleluja'?"

Es sacīju: "Es neesmu pazaudējis nevienu no tiem."

Viņa sacīja: "Neesi pazaudējis nevienu no tiem?"

Es sacīju: "Nē!" Es sacīju: "Redzi, dārgā, es kļūstu vecs." Es sacīju: "Man ir četrdesmit pieci gadi," sacīju, "es esmu vecs vīrs." Sacīju: "Es neesmu...ak," sacīju, "es kļūstu vecs. Es...man ir vienalga, vai es esmu plikpaurains vai vēl kāds. Mani tas neuztrauc, ja vien es tā dēļ viegli nedabūšu stipras iesnas un..."

Un viņa sacīja: "Nu..." Es teicu... Bet viņa sacīja: "Nu, bet kur...bet tu teici, ka tavi mati nav pazuduši."

Es sacīju: "Tā tas ir." Es teicu: "Jēzus sacīja, ka neviens mats no jūsu galvas nepazudis. Saproti?"

Viņa sacīja: "Vai tu gribi teikt...nu..."

Es sacīju: "Dārgā, kad būs augšāmcelšanās, kad es iznākšu, es būšu jauns vīrietis, kāds es biju, kad mēs apprecējāmies, ar taisniem pleciem, bez nevienas krunkas, ar melniem cirtainiem matiem." Es sacīju: "Lūk, kā es atkal izskatīšos." Tieši tā. Es sacīju: "Es neesmu pazaudējis nevienu no tiem."

Viņa sacīja: "Nu, nu. Kur tad viņi ir?"

Es sacīju: "Es tev kaut ko paprasišu, un, ja tu man atbildēsi, tad arī es tev atbildēšu."

Viņa sacīja: "Ko?"

Es sacīju: "Kur viņi bija pirms viņi man uzradās?"

Viņa sacīja: "Nu, es domāju, ka Dievam bija..."

Es sacīju: "Tieši tā ir tā vieta, kur tie Viņam joprojām ir." Es sacīju: "Tie joprojām ir tur. Ikviens vitamīns, kas tajos atradās, ikviena dzīvības šūniņa, kas tajos atradās, ikviens atoms, kas tajos atradās, ikviena kriptatīna naftas, kas tajos atradās, ikviena kriptatīna gaismas, kas bija vajadzīga, lai tos izveidotu – tas viss atradās Dieva rokās, un neviens no tiem nav pazudis. Ikviens no tiem atrodas kaut kur Dieva rokās."

149 Es redzu, ka manas acis kļūst vājas, zem tām veidojas maisiņi, lielas grumbas uz manas pieres. Un reizēm man ir teju vai jāmirkšķina, lai lasītu savu Bībeli. Ārsts teica, ka man ir nevainojama redze, 20-20, taču sacīja: "Pēc tam, kad jums paliks četrdesmit gadi, jūsu acu āboli saplaks, un ļoti tuvu jūs vairs nevarēsiet lasīt."

Es sacīju: "Jā, ser, es to zinu."

Viņš sacīja: "Jūs Bībeli visu laiku attālināsi un attālināsi," sacīja, "pēc kāda laika jūs to turēsiet jau šitiek tālu."

Es sacīju: "Es vienkārši dabūšu kādu ar lielākiem burtiem vai kaut ko tādu."

Viņš sacīja: "Nu, vienkārši tāda ir daba."

"Es skatos, lūk, *turp* un varu redzēt, kā uz šķivja malas guļ mats."

Viņš sacīja: "Nu, jums ir četrdesmit gadi, ser." Viņš sacīja: "Jūsu...jūsu acu āboli faktiski...tieši tāpat kā jūsu mati kļūst sirmi un tā tālāk," sacīja, "tam vienkārši tā ir jābūt."

Es sacīju: "Hm!"

154 Es skatos uz to visu. Un es redzu savus plecus, kā tie ir nolaidušies. Reiz es biju jauns un atlētisks, tagad es kļūstu resns. Man ir četrdesmit mārciņu [18 kg-Tulk.] liekā svara. Jau no paša sākuma man bija plakanā pēda, un tagad man ir grūti pārvietoties. Parādās sāpes un ciešanas, nu, es kļūstu vecs, tas arī viss.

Man nav vajadzīgs viss tas burvīgums, kas man reiz bija, taču es neesmu pazaudējis neko no tā. Ikviens milimetrs, kas bija tajā ādā, kas padarīja mani jaunu, tas viss joprojām ir pie Dieva. Tā tas ir.

Šis vecais karkass vienkārši sabrūk, tas arī viss. Pēc maza britiņa tas kļūs vecs un krunkains un, iespējams, tāpat kā pārējiem Hārviju ģimenē no mātes puses... Viņi sacīja, ka es izskatos pēc Hārvija, tiem visiem piemetas trīcēšana. Jūs visi atceraties vectēvu, to, kurš šeit uzcēla baznīcu. Viņš vienmēr kratās, lūk, *šādi*; viņam piemētās kratišanās.

Nesen es pievērsu uzmanību savai nabaga vecajai mammai. Es ceru, ka viņas šeit nav, taču... [Kāda māsa sanāksmē saka: "Viņa ir šeit."-Tulk.] Ak, es nezinu, vai... Nu, lai kā tur nebūtu, viņa pacēla kafijas krūzi, un nabadzīte darija, lūk, *šādi*, un viņas vecās rokas kustējās, lūk, *šādi*. Un es paskatījos, kā nokarājās viņas krunkas. Es nodomāju: "Ak, esi žēlīgs!" Labāk es to pateikšu, tur viņa sēž. Saprotat? Tāpēc es neesmu... Viņa var to pieņemt, taču... Un es paskatījos, un mana sirds teju vai no mutēs izlēca. Es aizgriezu galvu. Es nodomāju: "Dievs, cik daudzas reizes tā roka slaucīja asaras no manām acīm, bet tagad viņai ir šī trīce, kratišanās!" Es nodomāju: "Jā, reiz arī es tāds kļūšu, ja vien nodzīvošu."

158 Taču, brāli, pienāks diena, kad es vienkārši... "Mirstīgās dzīves vecie riteņi reiz mierā stāsies." Brāļi! Kad tas notiks, es došos turp uz Ciānas kalnu, lai dzīvotu tur ilgu laiku. Tieši tā. Visas šīs mirstīgās lietas! Ak, atcerieties, viņš sacīja:

Tur gaida mani priekpilna ritdiena,
Kur pārļu vārti plaši atvērti stāv,
Kad iziešu cauri šai bēdu ielejai,
Tad otrā pusē tai dzīvošu es.
Reiz, tālāk par mirstīgo apvārsni,
Reiz, tik Dievs zina, kad un kur tas būs,
Kad mirstīgās dzīves riteņi mierā stāsies,
Un Ciānas kalnā manas mūžīgās dienas sāksies.
Nolaidās Debesu rati,
Lai mani Mājās aiznestu.
Nolaidās Debesu rati,
Lai mani Mājās aiznestu.

159 Tā tas ir. Migla sāks slidēt manu acu priekšā; varbūt ieskries ārsts un sacīs: "Billij, viss ir beidzies." Ak vai! Es zinu, ka tur atrodas tā melnā kamera, un mana sirds pukstēdama dodas tieši uz turieni. Es negribu iet kā gļēvulis. Es vēlos apģērbties Viņa taisnīguma drēbēs [Brālis Branhams klauvē pa kanceli-Tulk.], zinot to, ka es pazīstu Viņu Viņa augšāmcelšanās spēkā. Un pienāks diena, kad Viņš pasauks, un es iznākšu no mirušo vidus [Brālis Branhams klauvē pa kanceli-Tulk.] un atkal dzīvošu mūžīgi.

Pazit Kristu ir pazit Dzīvību. Pareizi. Un mani neuztrauc, ja es varbūt nezinu

alfabētu, bet es gribu zināt Kristu. Āmen! Varbūt es nezinu visu teoloģiju, bet es gribu zināt Kristu. Varbūt es nezinu kaut ko par prezidentu un vai viņš ir labs vai slikts cilvēks, bet es gribu zināt Kristu. Pareizi. Pazīt Kristu – tā ir Dzīvība. Tā tas ir. Pazīt prezidentu un pazīt vēl kādu – tas ir prestižs, zināt slavenības un pārējo. Bet mani tas neuztrauc. Es gribu zināt Kristu Viņa augšāmcelšanās spēkā, zinot, ka šovakar mums ir "Augstais Priesteris, kas sēž pie Dieva labās rokas Viņa majestātē, aizbildams par mums." Es gribu cieši turēties pie šīs patiesības!

161 [Pārtraukums magnetafona lentes ierakstā-Tulk.] ...to četrpadsmit dažādu reliģiju priekšā, čūsku pielūdzeju un govju pielūdzeju, un visa pārējā. Es sacīju: "Džentelmeņi, jūs pārstāvat šīs pasaules reliģijas; ko jūsu reliģija var dot šim nabaga akļajam vīram, kurš stāv šeit?" Tur nu viņš stāvēja, divdesmit gadus viņš bija skatījies uz sauli. Viņš bija pilnīgi akls. Es sacīju: "Kā jūsu reliģija var palīdzēt šim cilvēkam?" Neko citu, kā vien piedāvāt viņam kaut kādu mītu, kas saka, ka: "Varbūt reiz Muhameds par viņu apžēlosies un izglābs viņa dvēseli. Varbūt (padomājiet par to), ja viņš turpinās neatlaidīgi skatīties uz sauli un turēs savu galvu tajā virzienā, kad viņš nomirs, viņš būs glābts."

Es sacīju: "Viņš neko nevar piedāvāt. Bet Jēzus Kristus Asinis (Aleluja!) var piedāvāt viņam ne tikai Mūžīgo Dzīvību, bet var to pierādīt tieši šeit jūsu priekšā [Brālis Branhams klauvē pa kanceļi-Tulk.], var atjaunot viņam to redzi, kāda viņam reiz bija." Es sacīju: "Ja Viņš to izdarīs, vai jūs, džentelmeņi, kas pārstāvat pasaules reliģijas..." Kad teju vai simtiem tūkstoši cilvēku, kas to klausījās un bija tur sapulcējušies... Protams, es nevarēju panākt, lai to dzird pilnīgi visi, jo tik daudzus nemaz nevarēja saskatīt. Taču es sacīju: "Vai jūs pieņemsiet Jēzu Kristu, ja Viņš to izdarīs?" Viņi pacēla augšup savas rokas, tās melnās rokas gaisā, ka viņi to izdarīs. Es sacīju: "Atvediet šurp to džentelmeni."

Kad viņš tur uznāca, es sacīju: "Ser, jūs esat akls. Ja Jēzus Kristus atjaunos jūsu redzi, vai jūs apsolāt, ka kalposiet Viņam?"

Un viņš sacīja: "Es milēšu Jēzu Kristu un nepielūgšu nevienu citu Dievu, kā vien Viņu. Ja Viņš man atkal atdos manu redzi, tad es zināšu, ka Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem."

Es uzliku viņam savas rokas. Es sacīju: "Dārgais Dievs, tās ir mirstīgā rokas, strādnieka, grēcīga cilvēka rokas; bet, ja Tu meklētu svētas rokas, kam gan tādas būtu? Bet es nāku, rikodamies ticībā, ka Tu man liki to darīt. Un es nāku nevis tāpēc, lai būtu gudrs vai palielītos, bet es nāku, jo Tu sacīju, ka viņi to darīs. Un es ticu Tavam Vārdam. Un tagad, kad šeit atrodas tūkstoši, viņi visi ir strupceļā, un viņi pielūdz elkus un visu pārējo; lai šovakar top zināms, ka Tu esi dzīvais un patiesais Dievs, kas uzcēla Jēzu Kristu no miroņiem, dāvādams šim vīram viņa redzi."

Un pār tā cilvēka vaigiem sāka tecēt asaras, viņš sacīja: "Es redzu!" Un viņš ar redzošām acīm metās cauri visai ēkai, cik ātri vien spēja. Ak vai!

Man žēlastība dāvāta

bez paša nopelna!

Reiz zudis biju (tur tālumā, zirgu skriešanās sacīkstēs svētdienās un viss pārējais)

Reiz zudis biju, tagad dzīvs,

Reiz vergs, bet tagad brīvs

167 Skaties, brāli, šī ir tā labā, vecmodīgā Svētā Gara reliģija.

Tā sirdij bailes mācīja,

Tad bailes aizdzina;

Cik dārga man tā atklājās,

Kad nāca ticība! (Jā, draugi! Ak vai!)

Par gaismu šo sirds slavu dzied,

Tevis žēlastības Dievs,

Tā mani dzīvē pavada,
Pat nāvē nebeigsies.
Caur briesmām, pūlēm, lamatām
Jau esmu gājis es;
Līdz tēva mājām godībā,
Tā mani aizvedis.

168 Ak vai! Kā es Viņu milu! Tā ir Viņa žēlastība, nekas tāds, ko varētu izdarīt es. Ne tas, ko varētu izdarīt es, ne tas, ko varētu izdarīt jūs. Taču šovakar mēs nākam kā kristīgi vīrieši un sievietes, atzīstot, ka mēs esam necienīgi, un pieņemot Viņu kā mūsu...mūsu aizvietotāju. Pieņemot To, kurš... Es zinu, ka tikpat droši kā tas, ka Dievs pieņēma Viņu un Viņu augšāmcēla, Viņš pārnestā nozīmē augšāmcēla arī mani tieši tajā laikā, kad Viņš augšāmcēla Kristu. Amen! Ak, man ir jābeidz. Taču skatieties. Simboliski, Viņš augšāmcēla mani tieši tajā laikā, kad Viņš augšāmcēla Kristu. Viņš augšāmcēla jūs tieši tajā laikā, kad Viņš augšāmcēla Kristu, jo tas bija mūsu attaisnošanai.

Skatieties, ja tu esi glābts, tad tev tas ir. "Tos, kurus Viņš ir iepriekš nolēmis jeb aicinājis, tos Viņš arī taisnojis. Tos, kurus Viņš ir taisnojis, tos Viņš jau ir pagodinājis Jēzū Kristū." [Brālis Branhams klauvē pa kanceļi-Tulk.] Vai pareizi? Viņš *jau* ir viņus pagodinājis Kristū, Dieva acīs, kurš jau ļoti sen, miljoniem gadu pirms vēl bija pasaule, kad Vārds bija pie Dieva, bija Dieva doma – tad tas kļuva par Viņa Vārdu, pēc tam tas materializējās. Un tieši tajā brīdī, kad Viņš pieņēma Kristu, Viņš pieņēma mani Kristū. Un tajā pasaulē, kura vēl nāks, mēs ar jums un visi kristieši no visiem laikiem, mēs Viņu milēsim un dzīvosim ar Viņu, un izbaudīsim bezgalīgo Mūžību kopā ar mūsu Kungu Jēzu Kristu, mūsu svētīto Izpircēju [Pestitāju]. Ak vai!

170 Brāli Roberson, tas man liek justies kā citam cilvēkam. Saprotat? Vai tad šis vecmodīgums, vienkāršā Dieva Vārda lasīšana jūs neizberž tirus? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Redziet, tas tevi tik tiešām izberž!

Līdzīgi kā mamma mēdza darīt augļu konservēšanas laikā. Bija jāiekonservē augļu burkas, ziniet, jāpiepilda tās ar ievārijumu un pārējo. Viņa lika man iet ārā un tīrīt tās, cik labi vien varēju, tīrīt tās ar vecu lupatu – man bija maza roka, es to iebāzu un tās tīrīju. Un pēc tam viņa tās ņēma un sterilizēja, ielika tās verdošā ūdenī un tās sterilizēja, kārtīgi tās burkas novārija. Es nekādi nevarēju saprast, kāpēc viņa tās vāra. Bet viņa taču gribēja tās attīrīt no visām baktērijām. Tāpēc ka, ja tur iekšā paliktu baktērijas, tad ievārijumi un pārējais, ar ko viņa piepildīja burkas, saskābtu.

Lūk, kas mums ir jādara, kad mēs atnākam pie Kristus. Palikt tur, līdz Svētais Gars būs mūs sterilizējis un visu no mums izvārijis, tad Dievs var ielikt tur Svēto Garu un nebūs nekāda rūgšanas procesa. Vai saprotat? Viņš tur vienkārši To ieliek, un jūs vienmēr esat saldi.

173 Un mamma mēdza taisīt ievārijumus. Vai jūs kādreiz esat redzējuši kādu no tiem vecajiem, lielajiem katliem? Tu dari to ārā, tu uzliec to uz ķieģeļiem, ziniet, un tad tev *šādi* ir jāliek tam apakšā malka. M-m! Es to esmu redzējis. Konservēšanas laikā tur bija tie dzeltenie ķirbju tomāti. Un viņa tur ielēja kādu bušeli ar tiem un pielika cukuru. M-m-m! Un...un viņa lika man sagatavot malku, ziniet, un...un tas sāka vāriet. Augšup cēlās tvaiks, es sacīju: "Mammu, vai ir jau gatavs?"

Viņa atbildēja: "Nē, ej nozāgē vēl vienu dēli no sētas."

Es atkal atgriezos, viss sviedros, un es atkal paliku tur apakšā. Un es sacīju: "Mammu, vai tev nešķiet, ka jau pietiek?"

"Labāk atnes vēl kādu."

Un viņa to visu vārija, līdz tur uzradās skābeklis, ziniet, vai vēl kaut kas, kas sāka paukšķināt "pfu, pfu", kaut kā tā, paukšķināt. Kad tas jau darīja šādi, viņa sacīja, ka tas bija gatavs, lai to liktu burkā. Tas bija tā sakarsis, ka vairs nevarēja to izturēt, un tam bija jāsāk lēkāt. Saprotat?

Un es domāju, ka tieši šādi Dievs grib darīt ar mums, ziniet, vienkārši izvārit no tevis visu velnu, līdz tu lēkāsī godībā. Tad tu esi gatavs konservēšanai. Un tad Dievs tevi aizzīmogo, ziniet. Tāpēc, lūk, kas mums šeit ir vajadzīgs – viena laba, vecmodīga sanāksme, līdz tiek izvārits arī viss naidīgums, viss, kas nav līdzīgs Kristum, izvārits tā, ka tu vienkārši nāc: "Ak, Kungs, es to nožēloju. Brāli, piedod man, es negribēju tā darīt. Es...es tā vairs nedarišu. Ak, Dievs, esi man žēlīgs." Tad tu kļūsti gatavs konservēšanai. Vai saprotat? Dievs gatavojas tevi īstēni lietot. Kad tu aiznes atpakaļ tās lietas, kuras tu nozagī, ziniet, un visu izlabo, sakot: "Brāli, zini, es negribēju to nozagīt. It nemaz. Es...es vēlos to nokārtot. Es...es atlīdzināšu tev par to divkārti." Saprotat? Tad jūs to visu nokārtojat. Pareizi. Lūk, kas mums ir vajadzīgs. Ak!

177 Es jums nodziedāšu "Seno laiku ticība", ja vēlaties. [Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.]
Nodziedāšu pantu...es dziedāšu pantu, un jūs tad dziedāsiet piedziedājumu.

Senais Svētais Gars kad atnāk,
Ļaunie gari tric un lokās.
Cilvēki no Viņa baidās,
Tā tik vajadzīga man.
Ticība no seniem laikiem,
Ticība no seniem laikiem,
Ticība no seniem laikiem,
Tā tik vajadzīga man.
Nāve draud, bet neko nespēj,
Meli prom no tevis aiziet.
Velnam ātri projām jāaiziet,
Tā tik vajadzīga man.
Ticība no seniem laikiem,
Ticība no seniem laikiem,
Ticība no seniem laikiem,
Tā tik vajadzīga man.
Nekas cits to neaizvietos,
Brāli ienīst man tā nedos.
Visu aizsegto tā atklāj,
Tā tik vajadzīga man.
Ticība no seniem laikiem,
Ticība no seniem laikiem,
Ticība no seniem laikiem,
Tā tik vajadzīga man.

Cik daudziem šeit ir tā seno laiku ticība? Paceliet savu roku un sakiet:

Man ir ticība no seniem laikiem,
Ticība no seniem laikiem,
Ticība no seniem laikiem,
Tas tik vajadzīgs ir man.

179 Dārgais Tēvs, mēs dažreiz... Mēs kļūstam priecīgi un mēs tik tiešām uzvedamies kā

bērnu bariņš. Taču tas ir tāpēc, ka mēs esam brīvi. Mēs neesam sātana, kaut kādu tradīciju vai kaut kādas vecāju saprašanas verdzībā. Mēs vienkārši esam brīvi Svētajā Garā un varam dziedāt un pielūgt Tevi, un būt sadraudzībā ap Vārdu, un to izbaudīt. Par to mēs slavējam Tevi, Visuvarenais Dievs. Ak, kad ir redzams viss šis formālo reliģiju haoss un visvisāda elku pielūgsmes, un, kad aizdomājamies, ka Tu biji tik labs pret mums, ka ļāvi zināt Tevi Tavā augšāmcelšanās spēkā un būt spējīgiem pastāstīt par to citiem, mēs esam tik laimīgi.

Svēti šovakar šo mazo draudzīti, Tēvs. Svēti ikvienu, kas atrodas šeit. Ja šeit, mūsu vārtos, ir svešinieki, svēti viņus, Tēvs, ikvienu no viņiem. Padari mūs par svētību citiem. Lai Dieva spēks ir pār mums. Šķīsti mūsu dvēseles no ļaunām domām. Un, ja savā ceļā mēs satiksim ļaunumu, lai mēs ātri aizgriezām savas galvas, Kungs, un dodamies pa citu ceļu.

Un tagad, Tēvs, mēs lūdzam, lai Tu šovakar svēti mūs visus. Dāvā mums īpašu laiku. Un tagad, kad mēs aicināsim slimos un nomocītos, mēs lūdzam, lai Tu dziedini ikvienu no viņiem. Lai slava... Lai Tev ir slava par visu, kas ir izdarīts vai pateikts, jo mēs lūdzam to Kristus Vārdā.

182 Kamēr mūsu galvas ir noliekas, varbūt kāds no jums šeit sacīs: "Brāli Bil, savā dvēselē es...es tagad vēlētos nākt pa Dieva atzīto un paredzēto ceļu. Un es vēlos tev paprastī (kamēr neviens neskatās), es pacelšu savu roku sacīšu: 'Brāli Bil, palūdz par mani, lai Dievs dāvā man Savu žēlastību [Brālis Branhams klauvē pa kanceļi-Tulk.] un padara mani par labāku Kristieti.'" Vai jūs pacelsiet savu roku? Lai Dievs svēti tevi, tevi, tevi, tevi. Tas ir labi. Ļoti labi.

Tēvs, Tu redzi viņu rokas, un es lūdzu, lai Tu dāvā šīs svētības. Lai pār viņiem visiem ir Tava mīlestība un žēlastība. Ja viņi ir grēkojuši vai kaut ko izdarījuši, tad, Tēvs, es lūdzu, lai Tu viņiem piedod. Ja šovakar mūsu vidū ir kāds, Kungs, kaut kur šajā ēkā, vīrietis vai sieviete, zēns vai meitene, kas nav patiešām glābts un zem Asinīm, Tēvs, es lūdzu, lai Tu to izdari šajā brīdī un lai viņi kļūst par ticīgajiem.

184 Un Tu esi sacījis: "Ja vien tu spēsi ticēt..." Un kam mēs ticam? Mēs ticam, ka Dievs sūtīja Savu Dēlu šajā pasaulē un Viņš tika padarīts par grēku mūsu vietā. Un mēs neesam labi un mēs atzīstam, ka mēs vispār neesam labi, un pieņemam Viņu kā mūsu Glābēju. Lūk, kam mēs ticam, Tēvs. Tajā Tu dāvā mums bezgalīgo Dzīvību. Ak, mēs esam tik laimīgi! Tu sacīji, ka Tu mums To dāvāsi, jo mēs esam noticejuši Tavam Dēlam. Un pats Jēzus sacīja, ka, ja mēs Viņam ticēsim, mums ir mūžīgā Dzīvība. Tāpēc mēs esam par to pateicīgi.

Tagad svēti mūs šovakar un piedod visus grēkus. Un lai nav neviena, kurš šovakar bija šajā sanāksmē, kurš tiktu noraidīts, bet lai viņiem ir mūžīgā Dzīvība, jo šovakar viņi ir šeit sapulcējušies un viņi Tev ir noticejuši. Un, Tēvs, es lūdzu, lai Tu esi par viņiem nomodā un svēti viņus visā, ko viņi dara vai saka. Un lai viņi atnāk ar mieru pie Tevis pēdējās dienās. Lai mēs visi varam sapulcēties Tur un atcerēties šo vakaru, ko mēs pavadījām kopā. Dāvā to caur Jēzus Vārdu. Āmen.

186 Lai Dievs jūs svēti, mani dārgie draugi. Un tagad, Tedij, nāc šurp pie klavierēm. Un tie, par kuriem ir jāpalūdz, ātri sanāciet ap altāri. Mums ir vēl tikai dažas minūtes. Ja jūs tagad atnāksiet, mēs centīsimies beigt pusdesmitos. Man šeit ir vēstule, kas jāizlasa, man to kāds ir atsūtījis. Iespējams, tas ir kaut kas svarīgs, lai es izlasītu to uzreiz. Tāpēc vienkārši... Un pārējie no jums, vienkārši palieciet savās sēdvietās, kamēr par viņiem tiks aizlūgts. Es zinu, ka šeit atrodas māsa Radela, par kuru ir jāpalūdz. Ja vēl kāds...

Likums vai žēlastība

(Law or Grace)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1954. gada 6. oktobrī Branhama saiešanas teltī, Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 54-1006 ilgst 1 stundu un 16 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots bez saīsinājumiem un bez izmaiņām 2017. gadā. Tiek izplatīts bez maksas.